

Hoofdstuk 1 – Het meisje van iepenhout

In een klein dorpje aan de rand van een zilveren bos woonde een oude houtsnijder die Meester Elian heette. Hij maakte geen gewone stoelen of kasten, maar de prachtigste speelgoedfiguren van het hele land. Toch voelde zijn huis vaak stil. Iedere avond keek hij naar de lege stoel bij het raam en zuchtte hij zacht. “Wat zou ik graag iemand hebben om mijn verhalen mee te delen,” fluisterde hij.

Op een herfstnacht, toen de wind door de bomen zong als een geheim lied, vond Elian een stuk bijzonder iepenhout. Het hout glansde zacht, alsof er sterrenstof in verborgen zat. Hij nam het mee naar huis en begon te snijden. Langzaam ontstond er een pop met vriendelijke ogen, een klein neusje en golvend houten haar. “Jij heet Liora,” zei hij glimlachend.

Toen de klok middernacht sloeg, gleed er een straal maanlicht door het raam. Het licht viel precies op de houten pop. En heel even... bewoog haar hand.

Hoofdstuk 2 – Een stem in het maanlicht

Meester Elian stond stokstijf stil. Hij kneep zijn ogen samen en keek nog eens goed naar Liora. Eerst dacht hij dat het kwam door het flakkerende kaarslicht, maar toen bewogen haar vingers opnieuw. Heel voorzichtig boog haar houten hoofdje een stukje opzij. Elian liet bijna zijn mes vallen van schrik. “Dat... dat kan toch niet,” fluisterde hij.

Plotseling vulde een zachte zilveren gloed de kamer. Bij het open raam verscheen een vrouw in een mantel van licht, met haren die glansden als dauw in de ochtendzon. Het was de Bosfee, hoedster van oude beloften en verborgen wonderen. “Wees niet bang, Elian,” zei ze vriendelijk. “Jouw wens was oprecht, en het iepenhout draagt een zeldzame magie in zich.”

De fee raakte Liora aan met een takje vol fonkelende blaadjes. Meteen gingen de ogen van de houten pop open. Ze knipperde verbaasd en keek om zich heen. “Ben ik... wakker?” vroeg ze zacht.

Elian voelde tranen in zijn ogen. “Ja,” zei hij met trillende stem, “en je bent niet alleen.”

